



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Sanderi Angli Doct. Theol. De Origine Ac
Progressv Schismatis Anglicani Libri Tres ...**

Sander, Nicholas

Coloniæ Agrippinæ, 1610

Animus & modus, quo Anglicani Alumni in Patriam suam reuertuntur. Cap.
XXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64680](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64680)

Quamuis autem omnes pro nostra fide mori desiderant, attamen quod omnes desiderant, id non omnibus continuo datur, sed tempus suum expectare coguntur. Interea autem aptiores dimittunt, reliquis sancta quadam invidia ac emulatione flagrantibus, Deum pro illis obsecrantibus, & cum lachrymis ac gemitibus dulcissimos suos fratres deserentibus, non quia ad tormenta & mortem in Anglia crudeliter optendam proficiscuntur, sed quia illos sequi non possunt, ac una suppliciorum suorum coronas & triumphos recipere est vestigio non merentur.

Animus & modus, quo Anglicani alumni in Patriam suam reuertuntur.

CAPVT XXII.

Animus ac spiritus ille, cum quo fortes isti milites & athletæ Dei, ad tam exitium, & periculosum facinus proficiscuntur, admirabilis prorsus est, & non nisi à Dei manu profecta. Nam quomodo absque illa possibile foret, tot nobiles adolescètes domi suæ lautè educatos, tanto cum animo & robore, inhorribile infinitorum periculorum mare, atque in syluam immanissimis bestiis plenam intrare, scientes se ab illis lacerandos esse, nisi à Deo miraculosè ex illorum unguibus rapiantur.

Vt autem zelus iste & feruor, quem Anglicanorum Seminariorum alumni habent pro Deo moriendum ut etiam gaudium cum quo in Patriam suam sanguinem pro fide Catholica effusuri, reuertuntur, intelligatur: apponam huic loco verba ex illorum numero cuiuspiam, quæ latina lingua Anno 1592. ad Sanctitatem

Anglicani filij, Romam iamiam discessuri, affectum & animum erga Catholicam Religionem demonstrant.

ſtatutem Clementis Octavi dixit, quando octo ex Seminario Romano eius benedictione accepturi Anglico itineri ſe accingebant.

Profiſciſcitur (inquit) Beatiffime pater, in Angliam, quæ noſtra patria eſt, & quæ aliquando vera & obedientiffima Eccleſiæ Romanæ filia, nunc autem eiufdem capitalis hoſtis, & crudeliſſima aduerſaria eſt. Profiſciſcitur ad ferarum ſtabula, & ad errorum ac hæreſum ſyluam, quæ aliàs ſanctitatis & religionis pulcherrimum viridarium fuit. Profiſciſcitur in Angliam, quæ miſerabilis eſt quod deſolatur, miſerabilior quod perditione ſuam non agnoſcit, miſerrima, quod illa cognita ſe non emendat; quodque cum perverſa & diabolica abſtinatione ſe iactat, nobis miſeriam ſuam prædicat, & quamvis illa nos execretur, ac licet ſuos filios proditores appellet, ac mortes & tormenta ut talibus minetur, nos tamen eam agnoſcimus, amamus, & tanquam dilectiſſimam noſtram matrem amplexamur. Si enim impietas illa in amore naturalem extinxit, ita ut legitimis ſuis filiis mortem machinari non vereatur: iuſtum eſt pietatem & amorem diuinum, nos excitare & accendere, ut illorum vitam & ſalutem procuremus, tametsi id non abſque noſtræ vitæ iactura fieri oporteat. Profiſciſcitur, diuino fauente auxilio, vel Catholicam religionem in Anglia reſtauraturi, vel pro eadem, ac pro veſtræ Sanctitatis authoritate, ſi id meremur, vitam profuſuri, profiſciſcitur ad certa pericula cum incerta ſpe, quippe qui ignoramus, quid Deus facere conſtituerit; verum quicquid ille

*Extremum
vale dicunt
Angli & be-
nedictionem
à Summo
Pontifici ex-
poscunt.*

constituerit, nos saltem proficiscimur, Sanctitatis Vestrae benedictioni confidentes, quæ nobis in itinere Dux, in periculis salus, & in tormentis refrigerium ac solatium erit. Hæc benedictionem humiliter à Vestra Sanctitate petimus, & quoniam sancta ista Sedes tanta cum caritate exules nos & proscriptos sustentauit: nunc etiam, dum in Patriam reuertimur, sua nos benedictione muniat & comiteretur. Neque verò pro nobis tantum benedictionem istam petimus, sed cum quanta possumus instantia Sanctitati Vestrae supplicamus, quatenus infelicis nostræ Patriæ memor de illa iuuanda cogitare non cesset. Per hanc vestram dextram, Sanctissimæ Pater, quæ diuinæ clementiæ instrumentum est, per flammam diuini amoris, qui in pectore vestrae Sanctitatis ardet, per benignitatem illam, quam Redemptor noster Christus tanquam Vicario suo dedit, ergo animas vniuersas, quas sanguine suo redemit, Beatissimis Vestris pedibus aduoluti, petimus, rogamus, & supplicamus, quatenus Angliæ succurrat, & manum porrigat, tametsi illam nec petat, nec mereatur imò repugnet, & contradicat. Dei proprium est dona sua & benedictiones in gratis conferre. Plus potest Vestrae Sanctitatis voluntas, quam nos cogitare possimus; imò sciunt vniuersi, non minus cum pietate & voluntate, quam cum authoritate & dignitate Sanctitatem Vestram coelo proximam esse. Nos debiles & infirmi contra innumerabile & crudelissimum Amalechitarum exercitum proficiscimur: Vestra autem Sanctitas tanquam

quam verus Moyſes in ſancto iſto monte manus ad cælum attollens, nobis robur ad pugnam, & gratiam ad vincendum poteſt impetrare. Quod ſi nonnunquam manus negotiorum grauitate & pondere deprimatur, non deerunt qui ſuis orationibus, velut quidam Aaronis & Hur vatigatas ſuſtentet; Quo nimirum nos interea arma ſpiritualia fortiter mouere & victoriam ab hoſtibus noſtris reportare valeamus. Vtinam, Pater Beatiffime (dicam enim quod ſentio) vtinam inquam mihi ea felicitas contingeret, vt pro Domino meo Ieſu Chriſto, pro patria, pro ſancta iſta Sede Apottolica, & pro confeſſione Apottolica fidei mortem mihi oppetere liceret. O felicem diem, qua moriendo viuere inciperem! O quam glorioſum Sanctitati Veſtræ foret, ſi mei ſodales de hoſte triumpharent! O felicem & diuinum Pontificatum V. S. ſi ſub illo Anglia reſipiſceret, ſi oues erroneæ ad ſuum paſtorem reuenterentur, ſi ſceptrum & corona illius regni ad pedes iſtos deponerentur, quos ego iam humiliter oſculor, ſi fides & pietas, quæ ſub Clemente VII. in Anglia exſpirauit, nunc denuò ſub Clemente VIII. cælo ac terra congratulantibus, reſtoreſceret?

Hæc verba cum Adoleſcens Anglus, ſummo cum affectu protuliſſet, multiq̄ue ex aſtantibus illachrymarentur, ipſe Papa non parum etiam commotus ei hoc modo reſpondit: non abſque inuidia (vt ita loquar) Deus vos ad facinus tam eximium elegit, vt videlicet in ſua vinea, hoc eſt in veſtra Patria, pro-

h 5 pè cum

pè cum certissima Martyrij spe labores. Nos certè felicissimos nos arbitraremur, si vobis associari, si vobiscum mori, ac vestrę felicitatis & coronę participes fieri mereremur. Quod quia facere non possumus propter totius Ecclesię gubernacula & administrationem nobis commissam, & quia nõ meremur in vestra patria Sanguinem profundere, quę aliās sanctam hanc sedem maxima deuotione fuit profecuta: comitabimur vos certè desiderio ac Orationibus nostris, orantes Dominum, vt spiritum, quem cordibus nostris indidit, conseruare dignetur. Vos autem allaborate, vt feruor ac pietas illa, quam Deus in animabus vestris accendit, cum virtutibus & sanctis operibus crescat, quousque ad finem perseueret, cui soli corona & Brauium decernitur. His dictis, Summus Pontifex ad aliam partem cõuersus copiosè illachrymatus est. Atque vt constet Seminaris tam illum Anglię Franciscus Monford appellatum, eaque ad Sanctitatem suam dixit, ex intimo cordis sui penetrati depromsisse, necdum sex mensibus completis à profecutione Romana, constanter pro Domino in Anglia Martyrium perpeffus est.